A TÖRVÉNYSZÉK ÍTÉLETE (negyedik tanács)

2011. október 18. *

A T-53/10. sz. ügyben,

Peter Reisenthel (lakóhelye: Gilching [Németország], képviseli: E. A. Busse ügyvéd)

felperesnek

a **Belső Piaci Harmonizációs Hivatal (védjegyek és formatervezési minták) (OHIM)** (képviseli kezdetben: S. Schäffner, később: R. Manea és G. Schneider, meghatalmazotti minőségben)

alperes ellen,

a másik fél az OHIM fellebbezési tanácsa előtti eljárásban:

a **Dynamic Promotion Co. Ltd** (székhelye: Bangkok [Thaiföld]),

* Az eljárás nyelve: német.

az OHIM harmadik fellebbezési tanácsának a Peter Reisenthel és a Dynamic Promotion Co. Ltd közötti megsemmisítési eljárás (R 621/2009-3. sz. ügy) tárgyában egyrészről – a 2009. december 10-i határozattal kijavított – 2009. november 6-án, másrészről 2010. március 22-én hozott határozatával szemben benyújtott keresete tárgyában,

A TÖRVÉNYSZÉK (negyedik tanács),

tagjai: I. Pelikánová (előadó) elnök, K. Jürimäe és M. van der Woude bírák,

hivatalvezető: C. Heeren tanácsos,

tekintettel a Törvényszék Hivatalához 2010. február 5-én benyújtott keresetlevélre,

tekintettel a Törvényszék Hivatalához 2010. május 31-én benyújtott válaszbeadványra,

tekintettel a Törvényszék Hivatalához 2010. július 16-án benyújtott válaszra,

tekintettel a felperes 2010. augusztus 30-i bizonyításfelvétel iránti kérelmére,

tekintettel a Törvényszék tanácsainak összetételében bekövetkezett változásra,

tekintettel az OHIM által a Törvényszék Hivatalához 2010. szeptember 30-án benyújtott észrevételekre,

tekintettel a Törvényszék által a felekhez intézett írásbeli kérdésre,

a 2011. április 6-i tárgyalást követően,

meghozta a következő

Ítéletet

A jogvita előzményei

1 A Belső Piaci Harmonizációs Hivatal (védjegyek és formatervezési minták) (OHIM) fellebbezési tanácsa előtti eljárásban részt vevő másik fél, a Dynamic Promotion Co. Ltd a jogosultja a 217955-0001. számon lajstromozott közösségi formatervezési mintának (a továbbiakban: megtámadott formatervezési minta).

2 2008. április 22-én a felperes, P. Reisenthel, jogi képviselője útján megsemmisítési kérelmet nyújtott be az OHIM-hoz a megtámadott formatervezési minta oltalmának megsemmisítése iránt, a közösségi formatervezési mintáról szóló, 2001. december 12-i 6/2002/EK tanácsi rendelet (HL 2002. L 3., 1. o.) 25. cikke (1) bekezdésének b) pontja alapján.

3 2009. május 20-i határozatával (a továbbiakban: a megsemmisítési osztály határozata) az OHIM megsemmisítési osztálya elutasította a megtámadott formatervezési minta oltalmának megsemmisítése iránti kérelmet. A megsemmisítési osztály határozata hat oldal. Meghozatalának napján a határozatot az OHIM megküldte a felperes jogi képviselőjének faxon és postán, egy 1 oldalas kísérőlevéllel. A felperesnek a határozatot postai úton 2009. május 25-én kézbesítették.

4 A megsemmisítési osztály határozata ellen a felperes 2009. június 3-án fellebbezést nyújtott be. Jogi képviselője a fellebbezés indokolását tartalmazó beadványt először 2009. szeptember 21-én postán, majd 2009. szeptember 23-án faxon is megküldte az OHIM-nak. A fax 2009. szeptember 23-án, a postai küldemény pedig 2009. szeptember 24-én érkezett meg az OHIM-hoz.

5 2009. október 13-án a felperest az OHIM fellebbezési tanácsainak hivatala arról tájékoztatta, hogy a fellebbezés indokolását tartalmazó beadvány benyújtására szolgáló – a 6/2002 rendelet 57. cikkében említett – határidő 2009. szeptember 21-én lejárt. Ennek következtében az OHIM szerint a felperes fellebbezését elfogadhatatlannak kell tekinteni, hiszen az említett beadvány 2009. szeptember 23-án, vagyis a határidő lejárta után érkezett meg. E tekintetben a felperes részére 2009. november 13-áig biztosítottak határidőt észrevételeinek előterjesztésére.

6 2009. október 14-i észrevételeiben a felperes azt állította, hogy a megsemmisítési osztály határozatát neki csak postai úton küldték meg, 2009. május 25-én, amit a felperes jogi képviselője irodájában a kézbesített iraton elhelyezett beérkeztető pecsét is igazol. Következésképpen a fellebbezés indokolását tartalmazó beadványt szerinte határidőn belül nyújtották be.

7 2009. november 6-i határozatával (a továbbiakban: 2009. november 6-i határozat) a harmadik fellebbezési tanács a fellebbezést mint elfogadhatatlant elutasította. A megsemmisítési osztály faxkészülékének elküldést visszaigazoló jelentésére hivatkozva, amely az ügyiratok között szerepelt, úgy tekintette, hogy a megsemmisítési osztály

határozatát 2009. május 20-án faxon kézbesítették a felperesnek. Ebből azt a következtetést vonta le, hogy a fellebbezés indokolását tartalmazó beadvány benyújtására szolgáló határidő 2009. szeptember 21-én járt le, következésképpen a 2009. szeptember 23-án beérkezett beadványt a határidő lejárta után nyújtották be. Ezzel összefüggésben a fellebbezési tanács ezenfelül úgy ítélte meg, hogy a beérkeztető pecsétnek nincs bizonyító ereje azon kérdést illetően, hogy a megsemmisítési osztály határozatát mely időpontban kézbesítették a felperesnek.

8 2009. november 12-én a felperes újabb észrevételeket juttatott el az OHIM-hoz, amelyekhez mellékelte jogi képviselője faxkészülékének beérkezést visszaigazoló jelentéseit a 2009. május 18. és 2009. május 25. közötti időszakra vonatkozóan. A felperes szerint a jelentés azt igazolja, hogy a megsemmisítési osztály határozatát nem kézbesítették 2009. május 20-án faxon a jogi képviselőjének.

9 2009. december 10-i határozatával (a továbbiakban: 2009. december 10-i határozat) a harmadik fellebbezési tanács – a közösségi formatervezési mintáról szóló 6/2002/EK tanácsi rendelet végrehajtásáról szóló, 2002. október 21-i 2245/2002/EK bizottsági rendelet (HL L 341., 28. o.) 39. cikke alapján – kijavította a 2009. november 6-i határozatot. A fellebbezési tanács szerint a felperes 2009. november 12-én – vagyis az OHIM által a felperes részére biztosított határidő lejárta előtt – előterjesztett észrevételeit figyelembe kellett volna venni. Ugyanakkor a fellebbezési tanács úgy ítélte meg, hogy a felperes által mellékelt, beérkezést visszaigazoló jelentés nem alkalmas az OHIM által előterjesztett bizonyítékok megdöntésére a megsemmisítési osztály határozatának 2009. május 20-án faxon történt kézbesítését illetően. Az említett beérkezést visszaigazoló jelentés konkrétan azt igazolja, hogy a felperes képviselője 2009. május 20-án 12 óra 35 perckor kapott egy hét oldalból álló faxüzenetet. A fellebbezési tanács szerint ez az irat a megsemmisítési osztálynak a kísérőlevéllel együtt megküldött határozata volt. Következésképpen a fellebbezési tanács a 2009. november 6-i határozat rendelkező részét helybenhagyta.

10 2009. december 23-án a felperes ismét kérelmezte a 2009. november 6-i határozat kijavítását úgy, hogy abban szerepeljen annak elismerése, hogy a fellebbezés indokolását tartalmazó beadványt határidőn belül nyújtották be. E tekintetben a felperes

új bizonyítékokat szolgáltatott, amelyek a jogi képviselőjének irodáján belüli munkaszervezésre és faxüzenet-kezelésre, valamint arra vonatkoztak, hogy az OHIM-tól származó faxüzeneteken mindig szerepel a küldő faxkészülék száma. Másodlagosan a felperes igazolási kérelmet terjesztett elő a 6/2002 rendelet 67. cikke alapján.

11 2010. március 22-i határozatával (a továbbiakban: 2010. március 22-i határozat) a harmadik fellebbezési tanács elutasította a felperes 2009. december 23-án előterjesztett kérelmeit. A kijavítás iránti kérelmet illetően úgy ítélte meg, hogy nem állnak fenn a 2245/2002 rendelet 39. cikkében előírt feltételek.

A felek kereseti kérelmei

12 A felperes a keresetlevélben azt kérte, hogy a Törvényszék:

– elsődlegesen helyezze hatályon kívül a 2009. december 10-i határozattal kijavított 2009. november 6-i határozatot;

– másodlagosan adjon helyt igazolási kérelmének;

– az OHIM-ot kötelezze a költségek viselésére.

13 2010. április 7-i levelével a felperes a 2010. március 22-i határozat meghozatalát követően módosította kereseti kérelmeit, és azt kérte, hogy a Törvényszék:

– helyezze hatályon kívül a 2010. március 22-i határozatot;

– állapítsa meg, hogy a fellebbezés indokolását tartalmazó beadványt határidőn belül nyújtották be a fellebbezési tanácshoz.

14 A válaszban a felperes elállt azoktól a kereseti kérelmektől, amelyek arra irányultak, hogy igazolási kérelmének adjanak helyt, és állapítsák meg, hogy a fellebbezés indokolását tartalmazó beadványt határidőn belül nyújtották be a fellebbezési tanácshoz. Ennek következtében végül is a felperes azt kéri, hogy a Törvényszék helyezze hatályon kívül a 2009. december 10-i határozattal kijavított 2009. november 6-i határozatot, valamint a 2010. március 22-i határozatot, és az OHIM-ot kötelezze a költségek viselésére.

15 Az OHIM azt kéri, hogy a Törvényszék:

– utasítsa el a keresetet;

– a felperest kötelezze a költségek viselésére.

A jogkérdésről

16 A felperes két jogalapra hivatkozik, amelyek közül az elsőt a meghallgatáshoz való jog megsértésére, a másodikat pedig értékelési hibára alapítja. Ezenfelül bizonyításfelvétel iránti kérelemmel fordul a Törvényszékhez.

17 Az OHIM vitatja a felperes jogalapjainak megalapozottságát. Továbbá felhívja a figyelmet arra, hogy szerinte a 2010. március 22-i határozat hatályon kívül helyezése iránti kérelem elfogadhatatlan, és a keresetlevél egyes mellékleteit a Törvényszék nem veheti figyelembe.

18 A Törvényszék úgy véli, hogy a felek jogalapjainak és érveinek elemzésén kívül, hivatalból meg kell vizsgálnia azt is, hogy az OHIM-nak volt-e hatásköre a 2009. december 10-i és a 2010. március 22-i határozat meghozatalára.

Az 2010. március 22-i határozat hatályon kívül helyezése iránti kérelem elfogadhatóságáról

19 Az OHIM felhívja a figyelmet arra, hogy 2010. március 22-i határozat hatályon kívül helyezése iránti kérelem elfogadhatatlan, mert megváltoztatja a fellebbezési tanács előtti jogvita tárgyát. Az említett határozatnak ugyanis a felperes által a 2009. november 6-i határozat és a 2009. december 10-i határozat meghozatalát követően előterjesztett két kérelem volt a tárgya.

20 A felperes szerint azzal, hogy a 2010. március 22-i határozat hatályon kívül helyezését kéri, nem módosítja a jogvita tárgyát, csupán kiterjeszti azt. Márpedig az ilyen kiterjesztés az ítélkezési gyakorlat szerint eljárásgazdaságossági okokból megengedhető.

21 Bevezetésként emlékeztetni kell arra, hogy a Törvényszék eljárási szabályzata 135. cikkének 4. §-a értelmében a felek beadványai nem változtathatják meg a fellebbezési tanács előtti eljárás tárgyát.

22 Jelen esetben a 2010. március 22-i határozatot a felperes 2009. december 23-i azon levelére válaszolva hozták meg, amelyben a felperes egyrészt azt kérte, hogy a 2009. november 6-i határozatot másodszor is javítsák ki, másrészt pedig, másodlagosan, igazolási kérelmet terjesztett elő.

23 E két kérelmet a 2010. március 22-i határozatban külön-külön megvizsgálták, majd mindkettőt elutasították.

24 Márpedig a 2010. március 22-i határozatból az következik, hogy a felperes által a 2009. december 23-i levélben előterjesztett kijavítás iránti kérelem arra a kérdésre irányult, hogy kézbesítették-e 2009. május 20-án faxon a felperesnek a megsemmisítési osztály határozatát. Így e határozatnak ugyanaz volt a tárgya, mint a 2009. november 6-i és a 2009. december 10-i határozatnak. Ennélfogva, mivel a 2010. március 22-i határozat tárgya a kijavítás iránti kérelem, az a fellebbezési tanács korábbi határozatainak sorába illeszkedik, és így nem változtatja meg a fellebbezési tanács előtti eljárás tárgyát.

25 Ezzel szemben a felperes az igazolási kérelmet az OHIM-nál először a 2009. december 23-i levelében terjesztette elő. Ez a kérdés tehát nem képezte sem a 2009. november 6-i, sem a 2009. december 10-i határozat tárgyát. Ennélfogva, mivel a 2010. március 22-i határozat hatályon kívül helyezése iránti kérelem tárgya *in integrum restitutio*, ezért ez a kérelem az eljárási szabályzat 135. cikkének 4. §-a értelmében megváltoztatja a fellebbezési tanács előtti eljárás tárgyát.

26 E körülmények alapján azt kell megállapítani, hogy a 2010. március 22-i határozat hatályon kívül helyezése iránti kérelem elfogadható, amennyiben az említett határozat tárgya a kijavítás iránti kérelem, ugyanakkor elfogadhatatlan, amennyiben az említett határozat tárgya az *in integrum restitutio* iránti kérelem.

Az OHIM-nak a 2009. december 10-i és a 2010. március 22-i határozat meghozatalára kiterjedő hatásköréről

27 Bevezetésként kiemelendő, hogy a jogi aktus kibocsátója hatáskörének vizsgálata olyan kérdés, amelyet hivatalból kell vizsgálni (lásd ebben az értelemben a Törvényszék T-79/89., T-84–86/89., T-89/89., T-91/89., T-92/89., T-94/89., T-96/89., T-98/89., T-102/89. és T-104/89. sz. BASF és társai kontra Bizottság egyesített ügyekben 1992. február 27-én hozott ítéletének [EBHT 1992., II-315. o.] 31. pontját).

28 Jelen esetben a Törvényszék úgy véli, hogy feltétlenül meg kell vizsgálnia, hogy az OHIM fellebbezési tanácsának volt-e hatásköre a 2009. december 10-i és a 2010. március 22-i határozat meghozatalára a 2245/2002 rendelet 39. cikke alapján.

29 A 2245/2002 rendelet 39. cikke értelmében:

„A Hivatal [OHIM] határozataiban csak a nyelvi és másolási hibák, valamint a nyilvánvaló elírások [helyes fordítás: nyilvánvaló hibák] javíthatók ki. Ezeket saját kezdeményezésére vagy az érdekelt fél kérésére az a szervezeti egység javítja ki, amely a határozatot hozta.”

30 Jelen esetben sem a 2009. december 10-i határozatban szereplő módosítások, sem a felperes által 2009. december 23-án kért módosítások nem nyelvi vagy másolási hibákkal kapcsolatosak, amit egyébként a felek nem is vitatnak.

31 A felperes a Törvényszék által pervezető intézkedés keretében feltett írásbeli kérdésre adott válaszában azt állítja, hogy az említett módosítások nem nyilvánvaló hibákkal voltak kapcsolatosak. Következésképpen úgy véli, hogy a 2009. december 10-i és a 2010. március 22-i határozatokat az OHIM hatáskörének hiánya miatt hatályon kívül helyezni.

32 A 2009. december 10-i határozatot illetően az OHIM úgy véli, hogy a felperes határidőn belül előterjesztett észrevételeinek figyelmen kívül hagyása nyilvánvaló hibát képezett a 2245/2002 rendelet 39. cikke értelmében. Másodlagosan kiemeli, hogy a fellebbezési tanács említett határozatát más jogalapra is lehetett volna alapítani, többek között a jogsértő határozatok visszavonására lehetőséget adó általános jogelvre.

33 Ami a 2010. március 22-i határozatot illeti, az OHIM kiemeli, hogy a 2245/2002 rendelet 39. cikke értelmében a fellebbezési tanács hatásköre kiterjed a felperes 2009. december 23-i, kijavítás iránti kérelmének elbírálására.

34 Figyelemmel a felek érveire, meg kell vizsgálni, hogy a 2009. december 10-i határozatban szereplő módosítások és a felperes által 2009. december 23-án kért módosítások a 2245/2002 rendelet 39. cikke értelmében vett nyilvánvaló hibák kijavítására irányultak-e.

35 E tekintetben az ítélkezési gyakorlat szerint, figyelembe véve a valamely illetékes hatóság által hozott jogerős határozat rendelkező része kötőerejének fontosságát, és a jogbiztonság elvének tiszteletben tartására figyelemmel, az ilyen határozat későbbi kijavítását kivételes esetekben lehetővé tevő szabályt szigorúan kell értelmezni. Ennélfogva a „nyilvánvaló hiba" fogalma olyan alaki hibákra korlátozódik, amelyek hibás jellege magából a határozatból is egyértelműen kiderül, és amelyek nincsenek kihatással a határozat rendelkező részében és indokolásában foglaltak hatályára és érdemi részére. A „nyilvánvaló hiba" fogalma viszont nem terjedhet ki a megtámadott határozat érdemi részének érvénytelenségét eredményező hibákra (lásd ebben az értelemben a Törvényszék T-392/04. sz., Gagliardi kontra OHIM – Norma Lebensmittelfilialbetrieb (MANU MANU MANU) ügyben 2006. december 14-én hozott ítéletének [az EBHT-ban nem tették közzé] 55. pontját).

A 2009. december 10-i határozatról

36 Meg kell állapítani, hogy a 2009. december 10-i határozat elfogadásával a fellebbezési tanács lényegében a határozatok kijavítására szolgáló eljárást alkalmazta annak érdekében, hogy orvosolja a felperes 6/2002 rendelet 62. cikke által biztosított védelemhez való jogának megsértését, amely abból eredt, hogy a 2009. november 6-i határozatot azelőtt hozták meg, hogy lejárt volna a felperes részére észrevételeinek megtételére meghatározott határidő.

37 Márpedig a védelemhez való jog ilyen megsértése nem minősül a 2245/2002 rendelet 39. cikke értelmében vett nyilvánvaló hibának, a fenti 35. pontban kifejtett értelmezés szerint. Az ilyen jellegű jogsértés ugyanis olyan hiba, amely kihatással van a 2009. november 6-i határozat meghozatalára vezető eljárásra, és ennélfogva a határozat érdemi részének érvénytelenségét eredményezheti. Ehhez hasonlóan, a felperes által a részére biztosított határidőn belül előterjesztett észrevételek figyelembevétele szintén kihatással lett volna a 2009. november 6-i határozat indokolására, és így annak tartalmára.

38 Ennélfogva a 2245/2002 rendelet 39. cikke nem képezi megfelelő jogi alapját annak, hogy az OHIM így orvosolja a felperes védelemhez való jogának megsértését, amelyre a 2009. november 6-i határozat meghozatalára vezető eljárás során került sor. Következésképpen a fellebbezési tanácsnak e rendelkezés alapján nem volt hatásköre a 2009. december 10-i határozat meghozatalára.

39 Az előző pontban említett következtetés sérelme nélkül hangsúlyozni kell, hogy miként azt az OHIM is kiemelte, a 2009. december 10-i határozatot a fellebbezési tanács egy más jogi alapra támaszkodva meghozhatta volna.

40 Az ítélkezési gyakorlat ugyanis egy olyan általános jogelvet munkált ki, amely szerint lehetőség van egyes anyagi jogokat keletkeztető, jogsértő közigazgatási határozatok visszaható hatályú visszavonására, amennyiben a jogi aktust meghozó intézmény követi az ésszerű határidők betartására és az aktus kedvezményezettjének bizalomvédelemhez való jogára vonatkozó feltételeket, aki az aktus jogszerűségében okkal bízhatott (a Bíróság 7/56., 3/57–7/57. sz., Algera és társai kontra Assemblée commune egyesített ügyekben 1957. július 12-én hozott ítélete [EBHT 1957., 81., 116. o.]; és a 14/81. sz., Alpha Steel kontra Bizottság ügyben 1982. március 3-án hozott ítéletének [EBHT 1982., 749. o.] 10. pontja, valamint a Törvényszék T-25/04. sz., González y Díez kontra Bizottság ügyben 2007. szeptember 12-én hozott ítéletének [EBHT 2007., II-3121. o.] 97. pontja).

41 Ugyanakkor, annak ellenére, hogy jelen esetben létezik más jogi alap is, a jogi alap téves megválasztása az érintett jogi aktus érvénytelenségét vonja maga után, amennyiben annak kihatása lehetett a jogi aktus tartalmára, többek között azáltal, hogy az elfogadásához alkalmazandó eljárást szabálytalanná tette (lásd ebben az értelemben a Bíróság C-491/01. sz., British American Tobacco [Investments] és Imperial Tobacco ügyben 2002. december 10-én hozott ítéletének [EBHT 2002., I-11453. o.] 98. pontját, és a C-211/01. sz., Bizottság kontra Tanács ügyben 2003. szeptember 11-én hozott ítéletének [EBHT 2003., I-8913. o.] 52. pontját).

42 Márpedig jelen esetben a fenti 40. pontban idézett ítélkezési gyakorlat nem rendelkezik külön eljárásról a jogsértő határozat visszavonására.

43 Ami az említett ítélkezési gyakorlat által felállított feltételek tiszteletben tartását illeti, egyrészt a 2009. december 10-i határozatot egy hónappal és négy nappal azután hozták meg, mint a 2009. november 6-i határozatot, ami ésszerű határidőn belül meghozottnak minősül.

44 Másrészt a 2009. november 6-i határozat a fellebbezési tanács előtti eljárásban részt vevő másik félnek kedvezett, hiszen elutasította a felperesnek a megsemmisítési osztály határozata elleni fellebbezését. Márpedig, mivel a 2009. december 10-i határozat nem változtatta meg a 2009. november 6-i határozat rendelkező részét, ezért a fellebbezési tanács előtti eljárásban részt vevő másik fél bizalomvédelemhez való joga nem sérült.

45 Ennélfogva nincsenek arra utaló bizonyítékok, hogy a 2009. december 10-i határozat tartalmára kihatással lett volna a jogi alap téves megválasztása. E körülményekre tekintettel az említett határozat e hiba miatt történő hatályon kívül helyezésének nem lenne semmi értelme, hiszen a fellebbezési tanács által a hatályon kívül helyezést követően hozott majdani határozatot ugyanezen feltételek alapján hoznák meg, és az ugyanazokon a bizonyítékokon alapulna, mint a hatályon kívül helyezett határozat.

46 Ennélfogva azt a következtetést kell levonni, hogy a fellebbezési tanács által az alkalmazandó jogi alap megválasztását illetően vétett hiba nem indokolja a 2009. december 10-i határozat hatályon kívül helyezését.

A 2010. március 22-i határozatról

47 A felperes 2009. december 23-i, kijavítás iránti kérelme annak elismertetésére irányult, hogy a fellebbezés indokolását tartalmazó beadványt határidőn belül nyújtották be. Márpedig e kérelem nem az érintett határozat valamely alaki hibájának kijavítására irányul, hanem a határozat érdemi részének felülvizsgálatára és egy attól eltérő tartalmú, új határozat meghozatalára.

48 Ennélfogva, figyelemmel a fenti 35. pontban kifejtettekre, a felperes által a 2009. december 23-i kérelemben említett hiba nem volt a 2245/2002 rendelet 39. cikke értelmében vett nyilvánvaló hiba, ami azt jelenti, hogy a fellebbezési tanácsnak e rendelkezés alapján nem volt hatásköre az említett kérelmet érdemben elbírálnia.

49 Ráadásul, mivel a fellebbezési tanács a 2009. december 23-i kérelem elutasításával implicit módon azt állapította meg, hogy a fellebbezés tárgyában hozott korábbi határozata nem volt jogsértő, ezért nem volt hatásköre az említett határozat visszavonására sem.

50 Következésképpen a fellebbezési tanácsnak nem volt semmiféle hatásköre a 2010. március 10-i határozat meghozatalára a 2009. december 23-i kérelem érdemi elutasítása vonatkozásában.

51 E körülményekre tekintettel a 2010. március 22-i határozatnak a felperes 2009. december 23-i kiigazítás iránti kérelmére vonatkozó részét hatályon kívül kell helyezni.

A keresetlevél mellékleteiről

52 Az OHIM szerint, mivel a keresetlevél K8. és a K13. mellékletét hozzá csak a 2009. november 6-i és a 2009. december 10-i határozat elfogadása után nyújtották be, azokat nem lehet figyelembe venni.

53 A felperes az OHIM ezen érvére nem adott kifejezett választ.

54 Megjegyzendő, hogy az említett iratokat, nevezetesen a felperes jogi képviselőjének és annak egyik alkalmazottjának szavahihetőségére vonatkozó nyilatkozatokat az OHIM-hoz a felperes 2009. december 23-i levelének mellékleteként nyújtották be, vagyis az OHIM által a felperes részére a fellebbezés indokolását tartalmazó beadvány elfogadhatóságával kapcsolatos észrevételeinek megtételére biztosított határidő lejárta után. Következésképpen azok nem képezték részét az ügynek a 2009. december 10-i határozat meghozatala idején megállapítható tényállási hátterének.

55 Végeredményben a fellebbezési tanács a 2010. március 22-i határozatában kitért az említett iratok vizsgálatára. Márpedig, egyrészt a fenti 47–51. pontból az következik, hogy azokat nem kellett volna megvizsgálnia a felperes kijavítás iránti kérelme kapcsán, hiszen a fellebbezési tanácsnak nem volt hatásköre e kérelem érdemi elbírálására. Másrészt, mivel a 2010. március 22-i határozat tárgya a *restitutio in integrum* iránti kérelem, az nem képezi részét a Törvényszék előtti eljárásnak, miként az a fenti 19–26. pontból kiderül. Következésképpen a K8. és a K13. mellékletek tartalmának semmi jelentősége nincs a jelen eljárás előbb említett tárgya szempontjából.

56 Ennélfogva a Törvényszéknek nem kell figyelembe vennie a keresetlevélhez csatolt K8. és K13. mellékletet, lévén, hogy azok egyrészt nem képezik részét a 2009. december 10-i határozat meghozatala időpontjában megállapítható tényállási háttérnek, másrészt pedig nem tartoznak a Törvényszék előtti eljárás tárgyához, miként az a fenti 19–26. pontban kifejtésre került.

Az ügy érdeméről

57 A felperes két jogalapot terjesztett elő, az elsőt a meghallgatáshoz való jog megsértésére, a másodikat pedig értékelési hibára alapítva. Ugyanakkor megjegyzendő, hogy e két jogalapnak lényegében ugyanaz a tárgya, és ennélfogva azok egybemosódnak, hiszen mindkettő azzal a hibával kapcsolatos, amelyet a fellebbezési tanács annak megállapításával vétett, hogy a fellebbezés indokolását tartalmazó beadványt a határidő lejárta után nyújtották be, és emiatt az elfogadhatatlan. Következésképpen a két jogalapot célszerű együtt vizsgálni.

58 A felperes lényegében azt állítja, hogy a megsemmisítési osztály határozatát neki postai úton 2009. május 25-én kézbesítették, és így a fellebbezés indokolását tartalmazó, az OHIM-hoz 2009. szeptember 23-án beérkezett beadványt a 6/2002 rendelet 57. cikkében előírt négy hónapos határidőn belül nyújtották be.

59 A felperes ebben az összefüggésben vitatja, hogy a megsemmisítési osztály határozatát képviselőjének 2009. május 20-án faxon kézbesítették, és emlékeztet arra, hogy a bizonyítás kötelezettsége e tekintetben az OHIM-ot terheli.

60 Az OHIM vitatja a felperes érveinek megalapozottságát.

61 Bevezetésként emlékeztetni kell arra, hogy miként az a 2245/2002 rendelet 47. cikkéből következik, az OHIM a határozatait faxon is kézbesítheti (lásd analógiaként a Törvényszék T-380/02., és T-128/03. sz., Success Marketing kontra OHIM – Chipita [PAN & CO] egyesített ügyekben 2005. április 19-én hozott ítéletének [EBHT 2005., II-1233. o.] 54–61. pontját).

62 A 2245/2002 rendelet 51. cikke kimondja, hogy a faxon történő kézbesítés részletes szabályait az OHIM elnöke állapítja meg.

63 E tekintetben az OHIM elnökének 2003. január 20-i, EX-03-04. sz. határozata a következőképpen rendelkezik:

„A[z OHIM] által a lajstromozott közösségi formatervezési mintákkal kapcsolatos eljárások során faxon vagy elektronikus távközlési eszközön keresztül megküldött határozatok, közlemények és értesítések fejlécében fel kell tüntetni az eljáró szervezeti egységet, azok végén pedig az eljáró személy(ek) teljes nevét. Az előbbi adatok ily módon való feltüntetése helyettesíti a pecsétet, illetve az aláírásokat."

64 Jelen esetben az OHIM-nak a megsemmisítési osztály határozatának faxon történt kézbesítéséhez kapcsolódó elküldést visszaigazoló jelentése a következő elemeket tartalmazta:

– a faxüzenet első oldalának másolatát, vagyis a felperes képviselőjének címzett kísérőlevelet, amely tartalmazta az eljáró szervezeti egység megnevezését („HAUPTABTEILUNG GESCHMACKSMUSTER – NICHTIGKEITSABTEILUNG" [Formatervezési Minta Főosztály – Megsemmisítési Osztály]) és az eljáró személy nevét, valamint annak közlését, hogy mellékelték a megsemmisítési osztály 2009. május 20-i hatoldalas határozatát;

– a kiküldés időpontját (2009. május 20., 12:22);

– az OHIM faxkészülékének hívószámát (+34965139818);

– a címzett faxkészülékének hívószámát (00498982006111);

– az elküldött oldalak számát (7);

– az üzenetküldés eredményességét („OK”)

– a visszaigazoló jelentés kiadásának idejét (2009. május 20., 12:27).

65 Így tehát, figyelemmel az elküldést visszaigazoló jelentésre, először is azt kell megállapítani, hogy az OHIM betartotta az EX-03-04. sz. határozat 2. cikkében a faxon történő kézbesítés alakiságai tekintetében előírt követelményeket.

66 Ezenkívül az elküldést visszaigazoló jelentésből az is kiderül, hogy az OHIM a felperes képviselőjének 2009. május 20-án 12 óra 22 perckor egy hét oldalból álló faxüzenetet küldött meg, amely tartalmazott egy 1 oldalas kísérőlevelet, amely feltüntette azt is, hogy a megsemmisítési osztály hatoldalas határozatát mellékelték.

67 Végül, az elküldést visszaigazoló jelentés szerint az OHIM által 12 óra 22 perckor elküldött fax rendben megérkezett a felperes képviselőjének faxkészülékére.

68 Meg kell vizsgálni a felperes által ez utóbbi megállapítás megdöntésére felhozott négy érvet.

69 Így, először is, a felperes azt állítja, hogy a képviselője faxkészülékének a 2009. május 18. és 2009. május 25. közötti időszakra vonatkozó beérkezéseket visszaigazoló jelentéséből, amelyet a felperes bemutatott, az derül ki, hogy egy beazonosítatlan feladótól érkezett egy hétoldalas faxüzenet 2009. május 20-án 12 óra 35 perckor.

70 Önmagában ez a körülmény a fent megvizsgált küldési jelentés bizonyítóerejének megerősítése felé hat, hiszen az azt mutatja, hogy a felperes képviselőjéhez egy ugyanannyi oldalból álló faxüzenet érkezett, mint amennyit az OHIM által elküldött fax tartalmazott, nem sokkal azután, hogy az OHIM azt elküldte.

71 Másodszor, a felperes azt állítja, hogy túlságosan nagy az időintervallum a faxnak az OHIM által történt elküldése és a felperes képviselőjének faxkészülékére történt beérkezés között.

72 E tekintetben el kell ismerni, hogy miközben az OHIM faxkészülékének elküldést visszaigazoló jelentéséből az derül ki, hogy a fax elküldése 12 óra 22 perckor kezdődött el, és legkésőbb 12 óra 27 perckor ért véget, a felperes képviselője faxkészülékének fogadási jelentése a 12 óra 35 percet tünteti fel a beérkezés időpontjaként.

73 Ezt illetően az OHIM a tárgyaláson arra hivatkozott, hogy ez a nyolc perces eltérés azzal is magyarázható, hogy a kézzel végezhető beállítások miatt a két faxkészüléken a pontos idő esetleg nem egyformán van beállítva, és így azok bizonyos mértékben eltérő adatokat jelezhetnek ki.

74 Ennélfogva a küldés és a fogadás között megállapítható időköz nem jelenti azt, hogy a felperes képviselője által megkapott faxüzenet ne lenne azonos az OHIM által elküldöttel.

75 Harmadszor a felperes megjegyzi, hogy a képviselőjéhez 12 óra 35 perckor beérkezett faxon nem szerepel a feladó hívószáma.

76 Márpedig, még ha feltételezzük is, hogy miként azt a felperes állítja, a feladó száma általában fel van tüntetve az OHIM-tól származó faxüzeneteken, e körülmény nem zárja ki azt, hogy ezt az adatot egy adott faxkészülék nem jelzi ki, többek között műszaki okok miatt. E tekintetben az OHIM valójában pontosította a tárgyaláson, hogy a fax elküldésére használt faxkészülék nem képezi integrált részét informatikai rendszerének, és így azon nincs automatikusan beállítva a feladó számának kijelzése.

77 Ráadásul az EX-03-04. sz. határozatból nem következik, hogy az OHIM köteles lenne feltüntetni a feladó számát az általa küldött faxüzeneteken, és a felperes sem állítja, hogy más alapon is fennáll e kötelezettség.

78 E körülmények alapján a felperes képviselőjéhez beérkezett faxon a feladó hívószámának hiánya szintén nem teszi lehetővé annak megállapítását, hogy az nem az OHIM által megküldött faxüzenet volt.

79 Negyedszer a felperes arra hivatkozik, hogy ő nem kötelezhető egy meg nem történt (negatív) ténynek, vagyis annak a bizonyítására, hogy ő hozzá nem érkezett meg az OHIM által elküldött fax, azért, hogy megdönthető legyen a megsemmisítési osztály határozatának faxon történt kézbesítésére vonatkozó küldési jelentés bizonyító ereje.

80 Ugyanakkor meg kell állapítani, hogy az említett küldési jelentés bizonyító erejét csak megtörtént tényekre vonatkozó (pozitív) bizonyítékok szolgáltatásával lehetne megdönteni. A felperes ugyanis többek között bemutathatta volna azt a faxüzenetet, amelyet 2009. május 20-án 12 óra 35 perckor ténylegesen megkapott, annak érdekében, hogy bizonyítsa, hogy nem ugyanarról a faxüzenetről van szó, mint amelyet az OHIM ugyanaznap 12 óra 22 perckor elküldött.

81 A felperes ugyanakkor arra hivatkozik, hogy e bizonyítékot nem lehet tőle követelni. Egyrészt a feladó hívószámának beazonosítatlansága miatt nem lehetne megállapítani, hogy miként kezelték a faxüzenetet. Másrészt jelentős idő telt el a faxüzenet kézhezvétele óta.

82 Ezek az érvek nem fogadhatók el. A felperes képviselője által kapott faxüzenetek kezelése ugyanis kizárólag e képviselő felelősségi körébe tartozik. Következésképpen, mivel a küldési és fogadási jelentések vizsgálata alapján az derült ki, hogy az OHIM küldött egy faxüzenetet a felperes képviselőjének, és nem sokkal később ez utóbbi kapott egy ugyanennyi oldalból álló faxüzenetet egy azonosítatlan hívószámú feladótól, ezért az említett képviselő által ténylegesen kézhez vett faxüzenet bemutatása hiányának következményeit a felperesnek kell viselnie.

83 Ez annál is inkább így van, mivel a 2245/2002 rendelet 28. cikke (1) bekezdésének c) pontjának – ugyanezen rendelet 1. cikke (1) bekezdésének b) pontjával együttesen értelmezett – i. alpontja értelmében a megsemmisítést kérelmező fél, illetve képviselője megadhat faxszámot, és ezáltal meghatározhatja, hogy ezt a kézbesítési módot alkalmazzák az OHIM és a közte folyó adatközlésekhez. Ilyen esetben ugyanis a megsemmisítést kérelmező fél, illetve képviselője feladata megfelelően gondoskodni arról, hogy adott esetben bizonyítani tudja az e távközlési eszközön keresztül ténylegesen kézbesített iratok tartalmát.

84 Az előbbiekre való tekintettel azt a következtetés kell levonni, hogy a küldési jelentés jogilag kellőképpen igazolja azt, hogy a megsemmisítési osztály határozatát 2009. május 20-án faxon kézbesítették a felperes képviselőjének. Ennélfogva a fellebbezési tanács nem követett el hibát azzal, amikor megállapította, hogy a fellebbezés indokolását tartalmazó beadvány, amely hozzá 2009. szeptember 23-án érkezett meg, a 6/2002 rendelet 57. cikkében megállapított határidőhöz képest elkésett, és így azt nem lehet figyelembe venni.

85 E körülményekre tekintettel, a felperes állításaival ellentétben, a fellebbezési tanács nem volt köteles azzal az eshetőséggel számolni, hogy az említett faxüzenet fogadásakor műszaki probléma lép fel, vagy hogy azt egy téves számra küldte meg. Végeredményben a felperes nem pontosította azt, hogy milyen jellegű műszaki probléma merülhetett fel, és nem vitatta azt sem, hogy a küldési jelentésen szereplő címzett hívószáma az ő képviselőjének a faxszáma.

86 A felperes – joggal – nem hivatkozhat arra sem, hogy a fellebbezési tanács megsértette a meghallgatáshoz való jogát, azzal, hogy nem adott lehetőséget neki észrevételeinek előterjesztésére. Ugyanis, egyrészt mivel a fellebbezés indokolását tartalmazó beadványt nem nyújtotta be az erre szolgáló határidőn belül, a felperes saját maga nem élt az említett jogával, a fellebbezés indokolása kapcsán. Másrészt, a fellebbezés indokolását tartalmazó beadvány elfogadhatóságát illetően a felperes 2009. október 14-én és 2009. november 12-én észrevételeket nyújtott be az OHIM-hoz, amelyeket a fellebbezési tanács a 2009. november 6-i és a 2009. december 10-i határozatában megvizsgált.

87 Végül a felperes arra hivatkozik, hogy a fellebbezési tanács nem hozta egymással egyensúlyba a fennálló érdekeket, többek között az *in integrum restitutio* iránti kérelmét illetően, amely a vitatott faxüzenet megküldése problémájának megoldására irányult volna.

88 A felperes ugyanakkor nem pontosítja, hogy mely érdekeket kellett volna egyensúlyba hozni azzal a ténnyel kapcsolatban, hogy a fellebbezés indokolását tartalmazó beadványt a határidő lejárta után nyújtották be.

89 Végül is a fellebbezési tanácsnak a fellebbezés elfogadhatóságára vonatkozó határozata nem fosztotta meg a felperest attól a lehetőségtől, hogy *in integrum restitutio* iránti kérelmet terjesszen elő, amit végülis a felperes 2009. december 23-án meg is tett. Márpedig a fenti 25. és 26. pontból az következik, hogy e kérelemnek a fellebbezési tanács által a 2010. március 22-i határozatban történt elbírálása nem képezi részét a Törvényszék előtti eljárás tárgyának.

90 Mivel a felperes valamennyi érve elutasításra került, a felperes által hivatkozott mindkét jogalapot el kell utasítani.

A bizonyításfelvétel iránti kérelemről

91 A felperes arra kéri a Törvényszéket, hogy hallgasson meg két tanút annak érdekében, hogy egyrészt bizonyítani tudja, hogy az OHIM-tól származó telefaxüzeneteken fel van tüntetve az üzenetet küldő faxgép száma, másrészt pedig, hogy be tudja mutatni a jogi képviselője irodáján belüli munkamódszert, különösen azt illetően, hogy miként kezelik a beérkező faxüzeneteket. A felperes azt állítja, hogy ez az intézkedés lehetővé tenné annak bizonyítását, hogy a megsemmisítési osztály határozatáról az ő jogi képviselőjét nem értesítették 2009. május 20-án telefaxon.

92 Márpedig, tekintettel a fenti 75–78. és 81–83. pontban kifejtettekre, sem az a kérdés, hogy az OHIM-tól származó faxüzeneteken szerepel-e a küldő faxkészülék száma, sem a felperes képviselőjének irodájában alkalmazott munkaszervezési módszerek nem relevánsak a Törvényszék előtti jogvita elbírálása szempontjából. Ennélfogva a bizonyításfelvétel iránti kérelmet mint hatástalant el kell utasítani.

93 Az előzőekben kifejtettek egészére tekintettel a 2010. március 22-i határozatnak a felperes 2009. december 23-i kijavítás iránti kérelmére vonatkozó részét hatályon kívül kell helyezni, a keresetet ezt meghaladó részében pedig el kell utasítani.

A költségekről

94 A Törvényszék eljárási szabályzata 87. cikkének 3. §-a alapján részleges pernyertesség esetén a Törvényszék elrendelheti a költségeknek a felek közötti megosztását, vagy azt, hogy a felek mindegyike maga viselje saját költségeit. A jelen ügy körülményeire tekintettel úgy kell rendelkezni, hogy mindegyik fél maga viselje saját költségeit.

A fenti indokok alapján

A TÖRVÉNYSZÉK (negyedik tanács)

a következőképpen határozott:

1) A Törvényszék a Belső Piaci Harmonizációs Hivatal (védjegyek és formatervezési minták) (OHIM) harmadik fellebbezési tanácsának (az R 621/2009-3. sz. ügyben) 2010. március 22-én hozott határozatának a Peter Reisenthel 2009. december 23-i kijavítás iránti kérelmére vonatkozó részét hatályon kívül helyezi.

2) A Törvényszék a keresetet ezt meghaladó részében elutasítja.

3) Mindegyik fél maga viseli saját költségeit.

Pelikánová Jürimäe Van der Woude

Kihirdetve Luxembourgban, a 2011. október 18-i nyilvános ülésen.

Aláírások